

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

HOA CÔ NƯƠNG THOÁT KHỎI LAO TÙ

Thạch Phá Thiên xin lỗi rồi cầm chén trà mà chàng chưa uống đưa cho Trần Xung Chi nói:

-Trần hương chủ! Hương chủ uống chén này cũng được.

Trần Xung Chi cặp lông mày dựng ngược lên. Gã nghĩ thầm:

-Đằng nào mình cũng chẳng thoát khỏi độc thủ của hắn. Đã là bậc đại trượng phu đâu có sợ cái chết?

Gã đón lấy chén trà uống ừng ực một hơi cạn sạch. Uống xong gã đặt mạnh chén trà xuống kỷ rồi nói bằng một giọng thâm trầm:

-Bang chúa đối với kẻ thuộc hạ sớm khuya một dạ trung thành như vậy. Nhưng kẻ thuộc hạ cũng nguyện cho bang Trưởng lạc vui vẻ ngàn thu và cầu chúc Thạch bang chúa sống lâu trăm tuổi.

Thạch Phá Thiên hiểu được câu "cầu chúc Thạch Bang chúa sống lâu trăm tuổi", nhưng chàng không hiểu Trần Xung Chi nói đây là một câu phản thuyết, một lời nguyện rửa. Chàng liền đáp:

-Ta cũng cầu chúc cho Trần Hương chủ sống lâu trăm tuổi.

Câu này lọt vào tai Trần Xung Chi thì lại biến thành một câu mỉa mai cay độc. Gã yên chí là mình chúng độc sắp chết đến nơi mà Bang chúa, nói vậy là để xóc móc gã. Gã liền cười lạt bụng bảo dạ:

-Ta chết đến nơi rồi người còn nhieếc móc ta sống lâu trăm tuổi nữa ư ?

Rồi gã lớn tiếng nói :

-Thuộc hạ không hiểu đã phạm tội gì với Bang chúa mà phải tử hình. Nhưng số mạng thuộc hạ đã thế, tưởng Bang chúa cũng chẳng nên nhiều làm chi.

Ngừng một lát gã nói tiếp:

-Bữa nay thuộc hạ về đây báo cáo cùng Bang chúa là đêm qua có hai người đàn bà thiện tiệp xông vào Sư oai đường. Một người là thiếu phụ trạc tứ tuần, còn người nữa là một cô gái lớn chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Cả hai người đàn bà này đều sử trường kiếm mà chiêu thức võ công cùng một đường lối với phái Tuyết Sơn thành Lăng Tiêu. Thuộc hạ dẫn bộ thuộc ra tay cầm nã nhưng kiếm pháp của đối phương rất cao minh. Bên ta bị họ giết mất ba tên đệ tử. Thiếu nữ bên địch cũng trúng một đao vào đùi nên bị bắt sống. Vậy thuộc hạ về trình Bang Chúa để lãnh tội.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Hừ ! Trong hai người một bị bắt còn một chốn thoát ư? Không hiểu hai người đàn bà đó đến đây làm chi hay là đến ăn cắp đồ vật gì ?

Trần Xung Chi đáp:

-Sư oai đường không mất mát gì hết.

Thạch Phá Thiên châu mày nói :

-Hai người đàn bà đó thiệt là hung dữ ! Việc gì mới đụng một tí mà đã giết chết ba mạng người ?

Rồi chàng nổi tính hiếu kỳ nói:

-Trần Hương chủ ! Hương chủ đưa ta đi coi người con gái đó được không ?

Trần Xung Chi khom lưng đáp:

-Thuộc hạ xin tuân mệnh!

Nói xong trở gót bước ra khỏi sảnh đường. Gã nghĩ thầm:

-Ta bắt được người con gái này dung mạo rất xinh đẹp, tuy nàng lớn tuổi hơn bang chúa. Nhưng nàng đã xinh đẹp chắc là bang chúa vừa ý lắm. Bang chúa mà thích lên thì có khi giải độc cho ta chưa biết chừng.

Rồi gã lẩm bẩm:

-Trần Xung Chi hỏi Trần Xung Chi! Thạch bang chúa hỉ nộ thất thường, y đối với mọi người kiêu ngạo vô lễ, Bang Bường lạc này không phải chỗ người yên thân được đâu. Nếu bữa nay may mà người thoát chết thì liệu đường xa chạy cao bay, mai danh ẩn tích, chứ đừng len lỏi vào chốn giang hồ vẫn đục này nữa.

Thạch Phá Thiên theo Trần Xung Chi xuyên bao nhiêu phòng ốc, lướt qua hai khu vườn hoang thì đến trước một cái cổng đá. Nơi đây bốn gã hán tử tay cầm binh khí chianhau đứng gác hai bên cổng.

Bốn tên hán tử này thấy Bang chúa cùng Trần Hương chủ ra tới nơi liền khom lưng thi lễ một cách rất cung kính và sợ hãi.

Trần Xung Chi chỉ khoa tay ra hiệu. Hai tên hán tử lập tức mở cánh cổng đá ra.

Bên trong cổng đá lại còn một hàng dậu sắt khoá bằng khoá lớn.

Trần Xung Chi lấy chìa khoá bên mình ra tự tay mở khoá dậu sắt.

Qua làn dậu sắt thì tới một đường hầm khá dài. Trong đường hầm có đốt những cây đuốc lớn. Cuối đường hầm cũng có bốn gã hán tử canh giữ. Đường hầm đưa đến một tầng dậu sắt nữa cánh cửa cũng bằng sắt rất dày.

Trần Xung Chi mở khoá cửa sắt ra. Bên trong cửa sắt là một gian nhà đá vuông vắn chừng hai trượng.

Một thiếu nữ áo trắng ngồi trong nhà xây lưng ra ngoài. Nàng nghe tiếng kệt cửa liền ngoảnh đầu nhìn lại.

Trần Xung Chi đã ...sẵn một cây đuốc trong đường hầm đặt trên ghế bên trong cửa căn phòng. Ánh đuốc soi rõ mặt thiếu nữ.

Thạch Phá Thiên bật lên tiếng la hoảng:

-Ủi chao!

Rồi chàng hỏi :

-Cô nương phải chăng là Mai hoa nữ hiệp Hoa Vạn Tử ở phái Tuyết sơn ?

Nguyên bữa trước tại hầu giám tập, Hoa Vạn Tử đã có mấy câu nói khích Tạ Yên Khách, rồi nàng bị lão phát tay áo phóng nội lực đẩy nàng lùi lại.

Hôm ấy những câu chuyện giữa Tạ Yên Khách và Hoa Vạn Tử, Thạch Phá Thiên cơ hồ chẳng hiểu gì hết. Thậm chí chàng cũng không rõ ý nghĩa những danh " Mai hoa nữ hiệp" "Phái Tuyết Sơn"... Là gì cả, nhưng chàng có một trí nhớ bền dài. Chàng đã nghe ai nói câu gì dù không hiểu cũng nhớ rất lâu.

Câu chuyện xảy ra ở Hầu giám tập đến nay đã cách bảy tám năm, nhưng nét mặt Hoa Vạn Tử vẫn không thay đổi mấy. Thạch Phá Thiên vừa thấy mặt nàng đã nhận ra ngay. Ngày đó Thạch Phá Thiên chỉ là một gã ăn xin bé loắt choắt, mặt mũi lem luốc. Hiện nay trái lại, quần áo chàng đã hoa lệ, người chàng lại biến thành một thanh niên phong tư tuấn nhã. Dĩ nhiên Hoa Vạn Tử không thể nhận ra chàng được.

Hoa Vạn Tử đầy vẻ căm phẫn cất tiếng hỏi :

-Sao ngươi lại biết ta ?

Trần Xung Chi thấy Thạch Phá Thiên vừa nhìn mặt thiếu nữ lập tức gọi ra môn phái, ngoại hiệu, cùng tên họ của nàng thì gã ngấm ngầm kính phục vô cùng ! Gã tự nhủ :

-Nhờn lực Bang chúa mình thiệt là tinh nhệu. Hạng người tầm thường không thể bì kịp.

Gã liền lớn tiếng quát bảo Hoa Vạn Tử :

-Vị này là bang chúa chúng ta. Cô không biết hay sao mà ăn nói vô lễ như vậy ?

Hoa Vạn Tử giật mình kinh hãi. Nàng không ngờ mình lại chạm trán Thạch Phá Thiên ở trong nhà ngục này. Nàng càng khiếp sợ hơn vì Thạch Phá Thiên là Bang chủ Bang Trường Lạc mà tiếng ác lừng lẫy trên trời giang hồ. Nàng còn nghe đồn y là con quỷ háo sắc đã phá hoại danh tiết không biết bao nhiêu đàn bà con gái rồi. Nàng lẩm bẩm một mình:

-Bữa nay mình bị lọt vào tay con quỷ dâm ác này, quyết nhiên là giữ nhiều lạnh ít. Ta không nên để gã nhìn thấy mặt nữa.

Nàng nghĩ vậy liền quay mặt nhìn vào vách đá, lúc nàng xoay mình đi, mấy tiếng loảng xoảng vang lên vì chân tay nàng đều bị xiềng bằng xích sắt, khoá sắt.

Những khi Thạch Phá Thiên nghe mẩu thân kể chuyện cổ tích, chàng được nghe bà nói đến chuyện tù phạm bị xiềng chân tay bằng khoá sắt, bây giờ chính mắt chàng mới được nhìn thấy sự thật liền day lại hỏi Trần Xung Chi:

-Trần hương chủ! Hoa cô nương đây phạm tội gì mà chân tay phải đeo xích sắt?

Sự thực chàng không hiểu mà hỏi, nhưng Trần Xung Chi nghe chàng hỏi ngược đời như vậy thì không khỏi ngạc nhiên vì mỗi khi bang mình bắt sống được địch nhân bao giờ chẳng xiềng xích bằng khoá sắt? Gã nghĩ thầm:

-Chắc hẳn bang chúa giận ta về tội đã ngược đãi Hoa cô nương nên mới hạ độc thủ giết ta. Ấu là ta phải tìm cách gỡ mối được. Nhưng bang chúa đường đường là nam tử hân là đại trượng phu mà vì một con đàn bà nõ lòng sát hại kẻ thuộc hạ trung thành thì thiệt là quá lắm. Vì việc nhỏ mọn này mà ta bị mất mạng thì thật là oan uổng!

Gã vội đáp:

-Dạ dạ! Thuộc hạ đã biết tội rồi!

Đoạn gã móc túi lấy chìa mở khoá cho Hoa Vạn Tử. Hoa Vạn Tử tuy chân tay đã được tự do rồi song lòng nàng càng kinh hãi vô cùng, vì nàng có biết đâu. Thạch Phá Thiên là người nhân hậu? Nàng yên trí chàng Thạch bang chúa sắp đỡ trò đời bại. Chân tay run bần bật, nàng nghĩ thầm trong bụng:

-Thà là mình chịu ở trong chốn lao tù không thấy bóng mặt trời này, còn hơn là phải chạm mặt hân.

Ta nên biết Mai Hoa nữ hiệp Hoa Vạn Tử cố nhiên bản lãnh phi thường. Nàng có nhiều mưu trí lại nhiều đởm lược chẳng kém gì những tay nam tử hào hiệp trong võ lâm. Giá tí Thạch Phá Thiên uy hiếp bắt nàng phải chết thì chẳng những nàng không chau mày mà còn thẳng thắn dùng lời nghĩa khí để thống trách đối phương nữa.

Lúc này Thạch Phá Thiên tuyệt nhiên không uy hiếp nàng một câu mà lại ra chiều trách móc Trần Xung Chi đã bắt mình, thì rõ ràng chàng muốn lấy lòng nàng để rồi đây mưu đồ ép liễu nài hoa.

Hoa Vạn Tử quyết chí giữ mình bằng thanh ngọc khiết. Nghe đến tên Thạch Phá Thiên dâm ác nàng sợ phát run, úp mặt vào vách đá không quay ra nữa.

Trần Xung Chi tiến gần lại một bước nhìn Bang chúa nói:

-Bang chúa! Thuộc hạ nghĩ rằng bây giờ nên mời Hoa cô nương về phòng riêng Bang chúa để nói chuyện phải lẽ. Nơi đây tối tăm hôi hám lại không có trà nước để khoản đãi quý khách thì sao cho hết đạo chủ nhân. Bang chúa tính thế nào?

Thạch Phá Thiên cả mừng nói:

-Phải đấy! Hoa cô nương! Bên phòng ta có yến sào ngon lắm. Mời cô nương qua đó ăn một bát chơi.

Hoa Vạn Tử giãy nảy lên đáp:

-Không! Ta nhất định không đi!

Thạch Phá Thiên nói:

-Yến sào ngon lắm kia cô qua đó ăn thử một bát mà coi!

Hoa Vạn Tử tức giận nói:

-Mi muốn giết ta thì giết đi. Bản cô nương đường đường là truyền nhân của phái Tuyệt Sơn, quyết không khi nào cầu mi tha mạng đâu. Mi là một đứa ác ôn nếu có ý định sớm sỡ thì ta đập đầu vào vách đá này mà tự tử. Ta nhất quyết... không qua bên phòng mi đâu.

Thạch Phá Thiên lấy làm lạ hỏi:

-Cô nương tưởng ta thích giết người lắm hay sao? Thế thì lạ thiệt! Tự nhiên vô cớ khi nào ta dám giết cô? Cô không thích ăn yến sào thì thôi chứ sao? Nhưng cô không ăn yến sào thì ăn gà, vịt, thịt cá được không?

Chàng quay lại hỏi Trần Xung Chi:

-Trần hương chủ! Nhà mình có những thứ đó không?

Trần Xung Chi đáp ngay:

-Dạ! Có đủ! Có đủ! Hoa cô nương thích ăn món gì, trừ phi trên thế gian này chẳng lấy đâu ra được thì không kể. Còn thứ gì đã có ở nhân gian là nhà bếp bản bang chẳng thiếu chi hết.

Hoa Vạn Tử "phì" một cái rồi nói:

-Bản cô nương thà chết chứ không chịu ăn món gì của bang. Trường Lạc bọn mi đâu. Bọn mi đừng nói nữa làm bẩn cả tai ta!

Thạch Phá Thiên vẫn không hiểu ý nàng. Chàng hỏi Trần Xung Chi:

-Thế là Hoa cô nương muốn tự mình ra chợ mua lấy thức ăn. Chẳng hiểu cô nương có tiền hay không? Trần hương chủ! Hương chủ có tiền đưa cho cô xài?

Trần Xung Chi đáp:

-Dạ dạ! Thuộc hạ xin đi lấy tiền.

Đồng thời Hoa Vạn Tử lại la lên:

-Không thêm, không thêm! Ta có chết cũng không thêm lấy tiền của bọn mi.

Thạch Phá Thiên nói:

-Thế thì chắc là cô nương có tiền rồi. Ta nghe Trần hương chủ nói chân cô bị thương. Ta muốn mời Bối tiên sinh đến coi cho cô. Nhưng cô chán ghét bang Trường Lạc thế này thì để cô ra ngoài chợ tìm y sĩ điều trị cho cũng được. Có điều ta e rằng để người ngoài chữa thì lâu khỏi đấy.

Hoa Vạn Tử khi nào lại tin đối phương có ý tha mình. Nàng cho là con mèo bắt được chuột rồi còn cố ý tinh nghịch hành hạ để đùa chơi trước khi cắn chết.

Nàng hần học đáp:

-Bất luận là bọn mi dùng nguy kế gì cũng đừng hòng ta mắc bẫy.

Thạch Phá Thiên càng lấy làm lạ nói:

-Trong gian nhà đá này là chốn lao tù có gì tốt đẹp đâu? Hoa cô nương! Cô nương nên ra ngoài cho thoải mái.

Hoa Vạn Tử nghe chàng nói câu này dường như rất thành thực. Nàng hắng giọng hỏi:

-Cây trường kiếm của ta đâu? Bọn mi có trả ta không?

Nàng định bụng:

-Trong tay mình có khí giới rồi mà Thạch Phá Thiên muốn giở trò bỉ ổi, dù mình không địch nổi gã thì sẽ dùng kiếm để tự tử.

Trần Xung Chi quay lại nhìn Bang chúa để hỏi ý. Thạch Phá Thiên nói:

-Phải rồi! Hoa cô nương quả nhiên sử kiếm. Trần hương chủ trả lại cô ta được không?

Trần Xung Chi đáp:

-Có có! Kiếm ở ngoài kia, Cô nương cứ đi ra rồi tại hạ xin kính hoàn ngay.

Hoa Vạn Tử nghĩ bụng:

-Mình cũng không thể ngồi đây làm tù phạm mãi được. Chi bằng mình cứ đi ra rồi sẽ tùy cơ ứng biến. Mình đã quyết liều, sống thác chẳng để vào lòng, thì còn sợ gì nữa.

Quyết định rồi nàng đứng phắt dậy băng băng tiến ra ngoài cửa. Thạch Phá Thiên và Trần Xung Chi đi theo sau.

Xuyên qua đường hầm, cửa đá ra khỏi nhà lao, Hoa Vạn Tử bước vào trong vườn hoa, thấy ánh dương quang sáng loà nàng tưởng chừng như người chết đi được sống lại mà tinh thần thêm phấn khởi.

Trần Xung Chi muốn lấy lòng bang chúa. Y chạy vội đi lấy thanh trường kiếm của Hoa Vạn Tử kính cẩn đưa cho Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên đón lấy rồi đưa lại cho Hoa Vạn Tử.

Hoa Vạn Tử sợ chàng thừa cơ hạ thủ. Nàng liền vận chân lực vào hai cánh tay rồi đột ngột vươn hai tay ra chộp lấy thanh kiếm đánh vèo một cái. Lúc nàng chộp kiếm, tay phải cầm ngay lấy chuôi. Nàng giựt kiếm về thì đồng thời mũi kiếm cũng đã rút ra khỏi vỏ năm tấc, hân hoan loé lên.

Trần Xung Chi biết kếm pháp nàng tinh diệu vô cùng. Sợ nàng đột nhiên vung kiếm chém bừa, gã vội xoay tay lại rút một thanh đơn đao ở trong tay một tên đệ tử đứng sau lưng gã.

Thạch Phá Thiên nói:

-Hoa cô nương! Chân cô bị thương có thấy gì trở ngại không? Nếu bị gãy xương thì ta tiếp lại cho, cũng như ta đã tiếp chân cho con a Hoàng.

Câu này chàng nói rất vô tình, nhưng người nghe lại để ý. Hoa Vạn Tử là một cô gái phòng khuê, nàng thấy Thạch Phá Thiên nhìn chân mình chăm chăm thì đỏ mặt lên mắng ngay:

-Mi thật là đũa vô lại đê hèn, nói toàn một giọng hạ lưu.

Thạch Phá Thiên rất lấy làm kỳ hỏi:

-Sao? Ta hỏi vậy không được ư? Ta muốn coi vết thương của cô nương.

Nguyên chàng là người ngây thơ chất phác, tuyệt không có cơ tằm chi cả. Nhưng Hoa Vạn Tử lại tưởng chàng có ý trêu cợt mình.

Soạt một tiếng! Nàng rút kiếm ra khỏi vỏ, rồi quát lên:

-Gã họ Thạch kia! Nếu người còn tiến thêm một bước thì bản cô nương sẽ liều mạng với mi đó!

Mũi kiếm vung lên. Một làn thanh quang xanh lè vọt ra lăm lăm nhằm đâm vào trước ngực Thạch Phá Thiên.

Trần Xung Chi cười nói:

-Hoa cô nương! Bang chúa ta là một bậc thiếu niên anh tuấn. Người đã để ý đến cô nương là phúc phận cho cô lắm đó. Trong tay cô dù có cầm kiếm hay không, tề bang chúa cũng không coi vào đâu. Cô nương nên biết rằng trong thiên hạ thiếu gì mỹ nữ thanh tân đồ quán xiêu đình lại tuổi mới cặp kê muốn kề cận tề bang chúa một đêm mà không được đó.

Hoa Vạn Tử giận uất người lên, sắc mặt lợt lạt. Nàng không nói gì nữa, phóng ra chiêu "Đại mạc phi sa". Kiếm phong rít lên véo véo nhằm đâm thẳng vào ngực Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên hiện giờ tuy nội công cực kỳ thâm hậu, song về mặt nghênh địch giao phong thì trước nay chàng chưa học qua. Chàng thấy Hoa Vạn Tử phóng kiếm đâm tới thì chân luống cuống xoay mình chạy trốn. May mà nội công chàng luyện đến mực rất tinh thâm, nên tuy chân tay vụng về nhưng chạy lẹ vô cùng.

Vù một cái, Thạch Phá Thiên đã chạy xa đến ngoài mấy trượng.

Hoa Vạn Tử không ngờ Thạch Phá Thiên lại xoay mình chạy trốn. Đối phương tung mình một cái khác nào con chim khổng lồ vọt đi. Bình sinh nàng chưa thấy khinh công ai kỳ diệu đến thế, bất giác đứng thộn mặt ngây người như tượng gỗ, không nói câu gì nữa.

Thạch Phá Thiên hai tay xua loạn lên nói:

-Hoa cô nương! Ta sợ cô rồi! Cô mồm năm miệng mười bảo ta ưa sát nhân, mà chính cô động một tí là vung kiếm giết người. Trời ơi! Cô muốn đi thì đi muốn ở thì ở... Ta không nói gì với cô nữa.

Chàng lẩm bẩm:

-Sở dĩ Hoa Vạn Tử định vung kiếm lên giết mình tất là vì một lí do trọng đại nào đó, chứ không phải là chuyện ngẫu nhiên. Có điều mình chưa hiểu rõ lý do đó mà thôi. Mẫu thân ta thường dạy rằng: nói nhiều tất lỗ miệng. Ta đành để đấy rồi sẽ hỏi Thị Kiếm tử nương là hơn.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy rồi trở gót đi vào.

Hoa Vạn Tử lấy làm kỳ lớn tiếng hỏi:

-Thạch bang chúa! Người tha ta rồi phải không? Hay là ngoài kia người đã đặt mai phục để bắt ta lại!

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

-Ta ngăn cản và bắt cô làm chi? Nếu ta không cẩn thận để cô đâm ta một nhát nữa là chết oan.

Hoa Vạn Tử nghe Thạch Phá Thiên nói vậy, trong lòng còn nghi hoặc. Nàng không thể tin rằng đối phương lại tha mình một cách dễ dàng như vậy. Nàng cho là con người nổi tiếng ác ôn Thạch Phá Thiên còn nhiều thủ đoạn làm khó dễ mình. Sau nàng tự nhủ:

-Bất luận gã có âm mưu nguy kế gì, ta hãy cứ ra khỏi nơi đầm rồng hang cọp này rồi sẽ tính.

Nàng trợn mắt lên nhìn chàng một cái nữa rồi gót đi luôn.

Trần Xung Chi cười nói:

-Tuy tổng đà bang Trường Lạc chúng ta không có chuyện gì đâu, song mấy tên gác cổng ngõ chưa hiểu đầu đuôi khi nào chịu để Hoa cô nương muốn đi là đi muốn đến là đến. Như vậy chẳng hoá ra chúng là bọn giá áo túi cơm cả hay sao?

Hoa Vạn Tử mày liễu dựng ngược, cầm ngang lưỡi kiếm, hỏi:

-Theo ý người thì làm sao ?

Trần Xung Chi cười đáp:

-Theo ý tại hạ thì cô nương để Trần mỗ dẫn đi mới được.

Hoa Vạn Tử bụng bảo dạ:

-Muốn qua thềm nhà người tất nhiên phải cúi đầu. Lần này đáng trách mình đã lỗ mãng để cho đối phương coi mình chẳng đâu vào đâu. Mình trót lỗ rồi, nếu bây giờ lại còn hung hăng thẳng thắn ra khỏi bang Trường Lạc, thì e rằng không phải là chuyện dễ. Hiện giờ mình hãy tạm thời ẩn nhẫn, để ngày sau hội họp các vị sư huynh sư đệ khởi cuộc đại tấn công, mới mong rửa được cái nhục bữa nay.

Nàng nghĩ vậy liền hạ thấp giọng đáp:

-Nếu vậy thì làm phiền cho hương chủ.

Trần Xung Chi quay lại hỏi Thạch Phá Thiên:

-Bang chúa! Bây giờ thuộc hạ đưa Hoa cô nương ra được không?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Được lắm, được lắm!

Chàng nhìn lưỡi kiếm xanh lè mà Hoa Vạn Tử lăm lăm cầm tay thì không khỏi kinh hãi. Chàng không dám đứng đối diện với nàng lâu. Chàng thấy Trần Xung Chi tình nguyện đưa nàng ra thì thích quá nên ưng thuận ngay.

Thạch Phá Thiên một mình tìm đường trở về phòng riêng. Bất cứ ai gặp chàng cũng khép nép tránh sang bên để nhường bước. Về mặt người nào cũng ra chiều cung kính.

Thạch Phá Thiên về tới phòng riêng, nhà bếp đã bưng cơm đưa vào. Thị Kiếm đứng đầu chực cho chàng dùng cơm.

Thạch Phá Thiên thấy món ăn nào cũng ngon lành chỉ khen ngợi luôn miệng. Chàng ăn liền một lúc bốn bát cơm lớn.

Cơm nước xong, Thạch Phá Thiên bảo Thị Kiếm cất dọn xong rồi trở vào phòng cho chàng hỏi chuyện.

OOo